

Γυναικοκτονία: Όρια και όροι αποδοχής ενός νέου νομικού όρου

Μαρίνα Μαροπούλου

Η δική μου συμβολή έχει ως επίκεντρο το **όνομα** του πράγματος, τον όρο **γυναικοκτονία**, ένα καινούργιο σημαίνον για τα ελληνικά γλωσσικά δεδομένα (πρωτοακούστηκε στην υπόθεση Τοπαλούδη), με το οποίο μεταφράζεται στα ελληνικά ένας αγγλικός νεολογισμός το femicide ή feminicide: μια σύνθετη λέξη με πρώτο συνθετικό την πρώτη συλλαβή της λέξης femina/ή female και δεύτερο συνθετικό το δεύτερο σκέλος της λέξης homicide (ανθρωπο-κτονία), από το λατινικό ρήμα caedere (φονεύω).

Ο όρος έχει ήδη διαγράψει μια ενδιαφέρουσα 40χρονη πορεία θεωρητικών, κινηματικών και νομικών χρήσεων, σε κάποιες από τις οποίες θα σταθώ, τελείως επιγραμματικά, ώστε να αποκτήσουν μια αντίληψη όσοι και όσες έρχονται σε επαφή μαζί του για πρώτη φορά σήμερα, για να παραμείνω λίγο περισσότερο σε ένα πολύ πρόσφατο παράδειγμα νομικής συζήτησης γύρω από αυτόν τον όρο: στη συζήτηση μιας Επιτροπής του Γαλλικού Κοινοβουλίου, η οποία συστάθηκε στο *Όνομα της Διακήρυξης των Δικαιωμάτων των Γυναικών και της Ισότητας ευκαιριών μεταξύ Ανδρών και Γυναικών*, προκειμένου να εξετάσει κατά πόσο θα μπορούσε ο όρος γυναικοκτονία να συμπεριληφθεί στους νομικούς όρους του γαλλικού δικαίου, εισάγοντας τη γυναικοκτονία ως αυτοτελές έγκλημα στον γαλλικό ποινικό κώδικα. Η γαλλική συζήτηση για τη γυναικοκτονία μας δίνει τη δυνατότητα να σκεφτούμε ποια είναι η κατάσταση των πραγμάτων με την οποία θα χρειαστεί να αναμετρηθούμε και στην Ελλάδα σήμερα, αν θα θέλαμε να υλοποιηθεί το κατ' αρχήν ορθό πρόταγμα που αποτελεί τον τίτλο της αποψινής εκδήλωσης: να οδηγηθεί η γυναικοκτονία από «από το δρόμο στο νόμο».

Η γενεαλογική απαρχή του όρου γυναικοκτονία

Το πλαίσιο δημιουργίας του όρου γυναικοκτονία είναι θεωρητικό. Η ληξιαρχική πράξη γέννησής του περιλαμβάνεται στο βιβλίο *Femicide: the Politics of Woman Killing* που εκδόθηκε το 1992, της αμερικανίδας ακαδημαϊκού Diana Russel και της αγγλίδας εγκληματολόγου Jill Radford. Ο όρος γυναικοκτονία επινοείται προκειμένου να δημιουργηθεί μια **νέα** κατηγορία υπό την οποία θα υπαχθούν όλες οι «δολοφονίες γυναικών λόγω φύλου, για το λόγο ότι είναι γυναίκες», δηλαδή, επειδή παραβίασαν κοινωνικά επιβεβλημένους κανόνες και προσδοκίες που αναλογούν στο φύλο τους. Επειδή είναι άστοργες μητέρες, ανυπάκουες κόρες, άπιστες σύζυγοι, σεξεργάτριες που λένε όχι, ζωηρές που περπατούν τη νύχτα σε περιοχές έμφυλης διακινδύνευσης κλπ. Οι δολοφονίες αυτές αποτελούν την ορατή (βίαιη) πλευρά ενός λανθάνοντος μεν ωστόσο συνεχώς δρώντος συστήματος καταπίεσης και καθυπόταξης του γυναικείου υποκειμένου, προκειμένου και με τίμημα τη ζωή του, να πειθαρχήσει στους δημιουργημένους από το σύστημα αυτό έμφυλους ρόλους, που καλείται Πατριαρχία.

Δεν είναι όμως μόνον αυτό. Επειδή η γυναικοκτονία είναι μια κριτική φεμινιστική έννοια που έχει συλληφθεί μετά από μια κριτική θεώρηση του κυρίαρχου τρόπου διερεύνησης και διαχείρισης του φαινομένου των γυναικείων ανθρωποκτονιών, εξ αρχής συλλαμβάνεται κατ' αρνητική αντιδιαστολή προς τον όρο ανθρωποκτονία (γυναικών). Έναντι της ανθρωποκτονίας έχει **κάτι το επιπλέον που είναι κρυμμένο και το οποίο πρέπει να αποκαλυφθεί και, σε φαινομενολογικό επίπεδο, εμφανίζει κάποιες**

εγκληματολογικές ατέλειες που πρέπει να αποκατασταθούν. Είναι για τους λόγους αυτούς που μας χρειάζεται μια νέα εγκληματολογική κατηγορία.

Το κάτι επιπλέον είναι πως στην περίπτωση μιας γυναικοκτονίας ως ανθρωποκτονίας συναιρούνται δύο άκρα: η ακραία εγκληματική συμπεριφορά (η βίαιη αφαίρεση ζωής ενός ανθρώπου, που πράγματι έχει το μέγιστο βαθμό απαξίας, είναι ένα κακούργημα) **και** η ακραία, η θανατογόνος μορφή εκείνης της βίας που θα ονομαστεί έμφυλη βία. Έχει δηλαδή μία διττή ταυτότητα βίας, μια κρυμμένη και μια φανερή. Η φεμινιστική οπτική θεώρηση αποσπά το φαινόμενο των γυναικείων ανθρωποκτονιών από το αντιληπτικό πλαίσιο της ανθρωποκτόνου βίας και το μεταφέρει στο αντιληπτικό πλαίσιο της νέο-αναδυόμενης εκείνη την εποχή έννοιας της έμφυλης βίας. Η γυναικοκτονία τοποθετείται στο τέρμα ενός συνεχούς βίαιων πράξεων που θα συγκροτήσουν αυτό που αποκαλείται έμφυλη βία, έτσι ώστε αυτή να κατανοηθεί στο εξής σε συνάφεια και συνέχεια με τις άλλες, μη θανατηφόρες, μορφές έμφυλης βίας (όπως η ενδο-οικογενειακή βία, η παρενόχληση, η σεξουαλική επίθεση και ο βιασμός) ως συνέχεια, προέκταση και κορύφωσή τους. Κοντολογίς, η αυτονόμηση της γυναικοκτονίας από την ανθρωποκτονία δίνει τη δυνατότητα να θεματοποιηθεί αυτό που θα αποκληθεί έμφυλη βία, δίνοντας τη δυνατότητα να εκτιμηθεί κατά το μέγεθος και κατά τον βαθμό επικινδυνότητάς του ό,τι θα περιληφθεί σ' αυτήν την κατηγορία βίας.

Οι ατέλειες σεφαινομενολογικό επίπεδο προκύπτουν από το γεγονός ότι οι μηχανισμοί και οι πρακτικές συγκάλυψης της ταυτότητας αυτού του εγκληματικού φαινομένου (το ότι δηλαδή είναι ένα έμφυλο έγκλημα συνιστώντας την απώτατη μορφή (ή βαθμό) έμφυλης βίας), επενεργούν στην παράσταση και αναπαράσταση του γυναικοκτονικού συμβάντος, ώστε αυτό να κατανοείται άλλοτε ως μια «κακιά στιγμή» ή άλλοτε σαν κάτι το τερατώδες ή το ανήκουστο, σε κάθε περίπτωση πάντως να παράγει μια «πειραγμένη» ποινικότητα. Επιτρέψτε μου να αναφερθώ σε δύο παραδειγματικούς τρόπους με τους οποίους μιλάμε γι' αυτά τα εγκλήματα: ο πρώτος τον οποίο θα ονόμαζα ευφημιστικό τρόπο αναμεταφράζει τα εγκλήματα αυτά σε ερωτικές τραγωδίες, οικογενειακά δράματα (τα ιδιωτικοποιεί και τα χωροθετεί στην οικιακή σφαίρα), εγκλήματα λόγω ζηλοτυπίας ή λόγω ερωτικού πάθους (τα ερωτικοποιεί) ή τα ηθικοποιεί (ως εγκλήματα για λόγους τιμής). Το αποτέλεσμα είναι πως οι γυναικοκτονίες **κατηγοριοποιούνται επίσημα** ως ιδιωτική/ προσωπική υπόθεση, ως μεμονωμένα συμβάντα ως εγκλήματα που ευδοκιμούν σε μια προβληματική μεν, ωστόσο πάντα ιδιωτική, οικιακή σφαίρα (για την οποία ισχύει καταρχήν η αρχή του σεβασμού της ιδιωτικότητας), αποκρύπτοντας έτσι τα συστημικά, πολιτικά και κοινωνικά αίτια αυτού του φαινομένου.

Ο δεύτερος τρόπος είναι ο καθ' υπερβολή τρόπος του λόγου. Ενεργοποιείται στον τρόπο με τον οποίο χαρακτηρίζεται ο δράστης κάποιων περιπτώσεων γυναικοκτονίας, συνήθως, ιδιαιτέρως **ειδεχθών: μας προσφέρεται** μια καρικατούρα θύτη καθώς αυτός περιγράφεται ως «μακελάρης», «ανθρωπόμορφο τέρας» ή «ανθρωπόμορφο κτήνος» –σαν να είναι ένας αρτιότις τρελός αφού «σκοτώνει επειδή αγαπά»– ή σαν να πράττει ωθούμενος μόνον από τα ζωώδη ένστικτά του (εν βρασμώ ψυχής). Αναμεταφράζεται έτσι σε μια εκτός του κοινωνικού ετερότητας, ανα-τοποθετείται σε μια κατάσταση εξαίρεσης, για να υπαχθεί στην κατηγορία των ατόμων μειωμένης αντίληψης και επομένως μειωμένου ποινικού καταλογισμού.

Η γυναικοκτονία στη λατινοαμερικανική τοπικότητα

Ο όρος γυναικοκτονία και η φεμινιστική κριτική οπτική επί των γυναικείων δολοφονιών που αυτός διανοίγει, θα εμπεδωθούν περαιτέρω χάρις σε έρευνες πεδίου που πραγματοποιήθηκαν τη δεκαετία του 90 κυρίως στις χώρες της Λατινικής Αμερικής. Αξίζει να μνημονεύσουμε την πρώτη εξ αυτών την έρευνα της ανθρωπολόγου Marcela Lagarde η οποία διερεύνησε μια περίπτωση μαζικών γυναικοκτονιών στη μεξικανική πόλη Σιουδάδ Χουάρες στα σύνορα ΗΠΑ Μεξικού, μια περιοχή υψηλής εγκληματικότητας. Η έρευνα αυτή θα εμπλουτίσει την εννοιολόγηση της γυναικοκτονίας προσθέτοντας σ' αυτήν και τη διάσταση του μισογυνισμού και θα εντάξει **στους** δράστες μιας γυναικοκτονίας τους θεσμούς του Κράτους υπό την ιδιότητά τους ως διακινητών της κουλτούρας της ατιμωρησίας, της αδιαφορίας και της ανοχής, η οποία ευνοεί και ενθαρρύνει τη διάπραξη τέτοιων εγκλημάτων, χαρακτηρίζοντας τη γυναικοκτονία ως κρατικό έγκλημα.

Οι έρευνες και οι αποκαλύψεις περί γυναικοκτονιών στη δημόσια σφαίρα επί λατινοαμερικανικού εδάφους είχαν ως αποτέλεσμα, βοηθούσης και της συγκυρίας ευρύτερων πολιτικών αλλαγών (πτώση δικτατοριών), οι πλείστες χώρες της Λατινικής Αμερικής να αναγνωρίσουν νομικά τον όρο και να εντάξουν τη γυναικοκτονία ως έγκλημα στο ποινικό τους δίκαιο: το Μεξικό και η Κόστα Ρίκα το 2007, η Γουατεμάλα και η Κολομβία το 2008, η Χιλή το 2010, το Περού και το Σαλβαδόρ το 2011, η Νικαράγουα το 2012. Είναι αλήθεια πως δεν επικρατεί μια ομοιόμορφη αντίληψη για το τι συνιστά μια γυναικοκτονία: η κάθε έννομη τάξη φορτίζει διαφορετικές εκφάνσεις του φαινομένου, ανάλογα με τις ιδιαίτερες κοινωνικές και πολιτισμικές εμπειρίες της κάθε χώρας.

Η Λατινική και η Κεντρική Αμερική είναι όντως η μητρίδα της έννοιας της γυναικοκτονίας. Εξ άλλου και όχι τυχαία, έναν λατινοαμερικανικό γυναικοκτονικό συμβάν μνημονεύει η απόφαση του ΟΗΕ το 2000 για την καθιέρωση της 25^{ης} Νοεμβρίου ως διεθνούς ημέρας για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών: τη συγγερή γυναικοκτονία (ανατίναξη αυτοκινήτου) των τριών αδελφών Μιραμπάλ, των αποκαλούμενων *Mariposas* (πεταλούδες), που συνέβη την 25^η Νοεμβρίου του 1960 στον Άγιο Δομίνικο, την οποία είχε οργανώσει ο δικτάτορας Τρουχίλιο.

Η διεθνής αναγνώριση της γυναικοκτονίας

Παράλληλα από τη δεκαετία του 90 και καθώς διαμορφώνεται προοδευτικά στο Διεθνές Δίκαιο Ανθρωπίνου Δικαίου η *agenda* των «γυναικείων» ανθρωπίνων δικαιωμάτων (*women's human rights*), εντός των οποίων αναγνωρίζεται το δικαίωμα των γυναικών σε μια ζωή χωρίς βία, ο όρος γυναικοκτονία ενσωματώνεται με γοργούς ρυθμούς σε διακρατικά ή υπερεθνικά κανονιστικά κείμενα που ζητούν από τα κράτη να πάρουν μέτρα για την αντιμετώπιση του φαινομένου. Προς αυτήν την κατεύθυνση ο ΠΟΥ έχει καταστρώσει μια τυπολογία των γυναικοκτονιών, η οποία μέχρι στιγμής αποτελεί το σημείο αναφοράς σε παγκόσμιο επίπεδο.

Έτσι το 2014, στο πλαίσιο του πρώτου νομικά δεσμευτικού κειμένου στο πεδίο του Ευρωπαϊκού δικαίου, της *Σύμβασης του Συμβουλίου της Ευρώπης για την πρόληψη και καταπολέμηση της βίας κατά γυναικών και της ενδο-οικογενειακής βίας*, γνωστής ως *Σύμβασης της Κων/λης*, η Επιτροπή των Δικαιωμάτων των Γυναικών και της Ισότητας των Φύλων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κάλεσε τα

Κράτη Μέλη να αναγνωρίσουν νομικά ως «γυναικοκτονία: «κάθε δολοφονία γυναίκας λόγω του φύλου της», καθώς και να επεξεργαστούν ένα νομικό πλαίσιο για την εξάλειψη του φαινομένου.

Η γαλλική απόκριση

Το Γαλλικό κράτος ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα αυτό συστήνοντας την Επιτροπή για την οποία έγινε λόγος στην εισαγωγή του παρόντος, τα πορίσματα της οποίας, τα οποία δημοσιεύθηκαν, πολύ πρόσφατα, τον Φεβρουάριο του 2020.

Το πόρισμα της επιτροπής δεν αμφισβητεί ούτε την εγκυρότητα της λέξης ούτε το πραγματικό γεγονός το οποίο αυτή περιγράφει. Επικυρώνει τη διαπίστωση πως κάθε τρεις ημέρες, σύμφωνα με έγκυρες εκτιμήσεις δολοφονείται μια γυναίκα στη Γαλλία κυρίως ως αντίδραση απέναντι σε μια απόφαση χωρισμού από τον σύζυγο/ σύντροφό της[αυτό είναι και το κυρίαρχο, (περιοριστικό), πλαίσιο εντός του οποίου συζητείται γενικά το ζήτημα της γυναικοκτονίας στην περίπτωση της Γαλλίας] γι' αυτό και προτείνει μια σειρά **νέων** μέτρων πρόληψης αυτού του προβλήματος ή **ενδυνάμωσης** των ήδη υπαρχόντων, για την καταπολέμηση της έμφυλης βίας.

Αναγνωρίζει επίσης το γεγονός ότι η -νιόφερτη και στο γαλλικό γλωσσικό περιβάλλον- λέξη γυναικοκτονία, ως σημαίνει που διαθέτει ένα σημαινόμενο, έχει πλέον θέση στον γαλλικό κοινό λόγο (PetitRobert 2015), δίπλα στα τυραννοκτονία, βασιλοκτονία, πατροκτονία, αδελφοκτονία, μητροκτονία, παιδοκτονία, και την πιο πρόσφατη, γενοκτονία. Ενθαρρύνει μάλιστα τη χρήση της στο επίπεδο του δημόσιου λόγου και των δημοσίων εγγράφων. Ωστόσο δεν της ανοίγει την πύλη του νόμου.

Τα επιχειρήματα είναι τα εξής:

1) Η θέσπιση ενός νέου αδικήματος, της γυναικοκτονίας, μόνον και μόνον για να εισαχθεί στο νομικό λεξιλόγιο ο όρος γυναικοκτονία είναι μια άχρηστη και αχρείαστη ενέργεια σε πρακτικό επίπεδο, απλώς συμβολικής σημασίας, αφού τα αδικήματα που θα μπορούσαν να χαρακτηρισθούν ως (με τον όρο) γυναικοκτονία, ήγουν η δολοφονία του ενός συζύγου από τον άλλον (συζυγοκτονία) [ΠΚ αρ. 221-4, al 9), ή από τον πρώην σύζυγο, τον/ την σύντροφο, τον/ την πρώην σύντροφο ή τον επίδοξο εραστή [ΠΚ αρ.132-80] –πρόκειται για τους τύπους γυναικοκτονιών που κατά το πλείστον απαντούν στη Γαλλία- καθώς και τα σεξιστικά εγκλήματα (με σεξιστικό κίνητρο) [ΠΚ αρ. 132-77], **ουσιαστικά υπάρχουν** στον Ποινικό Κώδικα και **ήδη**, μετά από την πρόσφατη αναθεώρησή του, έχουν αναβαθμιστεί κατά την ποινική τους απαξία, λόγω του ότι υπάγονται πλέον στο **καθεστώς των επιβαρυντικών περιστάσεων, γεγονός που συνεπάγεται** υποχρεωτικά την επιβολή του *maximum* της προβλεπόμενης ποινής για το δράστη. Επομένως, το νομικό οπλοστάσιο είναι ήδη επαρκές για την ποινική αντιμετώπιση του φαινομένου, επομένως ο όρος «γυναικοκτονία», από νομική σκοπιά, είναι κενός ουσιαστικού περιεχομένου. Ενδεχόμενη αναγνώρισή του θα είχε **μόνονσυμβολική σημασία**.

2) Από θεωρητική σκοπιά και επί της αρχής, Ο όρος γυναικοκτονία στον βαθμό που ο πρώτος όρος της σύνθετης αυτής λέξης αναφέρεται σε ένα έμφυλα προσδιορισμένο υποκείμενο δικαίου, θέτει σε αμφισβήτηση τρείς συνταγματικά κατοχυρωμένες αρχές: την αρχή της καθολικότητας των νόμων, την αρχή της ισότητας ενώπιον του νόμου και την αρχή της απαγόρευσης διακρίσεων λόγω φύλου.

3)Επιπλέον, ο όρος γυναικοκτονία εισάγει έναν τεχνητό κατακερματισμό στο υποκείμενο δικαίον θυματοποιώντας και ευαλωτοποιώντας την κατηγορία «γυναίκες», υποβιβάζοντάς την δηλαδή σε κατηγορία που χρίζει ειδικής μεταχείρισης και στην οποία **για το λόγο αυτό** θα έπρεπε να δοθούν πρόσθετα δικαιώματα έναντι των ανδρών.

4) Ο ορισμός της γυναικοκτονίας ως « βίαιης αφαίρεσης της ζωής μιας γυναίκας επειδή είναι γυναίκα» είναι υπερβολικά αόριστος και ασαφής από νομική σκοπιά, διότι δεν περιγράφει με τη δέουσα ακρίβεια την ιδιαίτερη πράξη που συνιστά αντικειμενικά το αδίκημα της γυναικοκτονίας (κατά παράβαση της αρχής nullum crimen in elegercerta), με αποτέλεσμα ο ενδεχόμενος νόμος να γίνεται αντι-παραγωγικός ως προς τον στόχο που επιδιώκει (την πάταξη του φαινομένου). Η **αοριστία** δημιουργεί επίσης δυσχέρειες σε επίπεδο απόδειξης, με κίνδυνο πολλοί δράστες πραγματικών ανθρωποκτονιών γυναικών να απαλλάσσονται της κατηγορίας λόγω αμφιβολιών ή ελλείψει επαρκών αποδεικτικών στοιχείων. Επίσης, καθώς ρίχνει το βάρος στο σεξιστικό ή μισογυνιστικό κίνητρο του δράστη υποσκάπτει τη λογική του ποινικού συστήματος, η οποία υπεισέρχεται στο κίνητρο του δράστη, μόνον κατά τη φάση της επιμέτρησης της ποινής. Η υπερασπιστική θέση των θυμάτων καθίσταται έτσι ευάλωτη, και διαταράσσεται όλο το σύστημα απονομής δικαιοσύνης καθώς αφενός θα καθίστανται ανενεργές **οι άλλες** δυνατότητες του ποινικού δικαίου, στις οποίες θα μπορούσαν να προσφύγουν τα θύματα, ενώ η ρευστή ταυτότητα αυτού του αδικήματος, με τη σειρά της αποσταθεροποιεί τα ακριβή περιγράμματα των αντικειμενικών υποστάσεων άλλων αδικημάτων, προκαλώντας γενικότερη σύγχυση και αστάθεια στο σύστημα απονομής του δικαίου.

Είναι όμως καιρός να αναδείξουμε και τα φεμινιστικά αντεπιχειρήματα, τα οποία ακούστηκαν και επί γαλλικού εδάφους και τα οποία θα μπορούσαν να ενδιαφέρουν μια μελλοντική σχετική συζήτηση ενώπιον του έλληνα νομοθέτη και τα οποία είναι τα εξής:

1) Η μη θετικοποίηση της ιδιαιτερότητας της γυναικοκτονίας ως εγκλήματος, μετά βέβαια από τη δημιουργία κατάλληλων όρων για τη συμπερίληψή της στο πεδίο του ποινικού δικαίου, παραβιάζει τη συνταγματικά κατοχυρωμένη αρχή nullum crimen in elegercerta (κανένα έγκλημα δίχως νόμο)

2) Η καθιέρωση της γυναικοκτονίας ως εγκλήματος δεν εισάγει μια έμφυλη και επομένως αντισυνταγματική διάκριση αναφορικά με την έμφυλη ταυτότητα του θύτη και του θύματος: δεν είναι όλες οι ανθρωποκτονίες γυναικών με δράστες άνδρες γυναικοκτονίες, και γυναικοκτονίες μπορεί να διαπράξουν και γυναίκες εναντίον άλλων γυναικών. Και βέβαια η γυναικοκτονία δεν είναι το αντώνυμο της ανδροκτονίας.

3) Ακριβώς για λόγους ισότητας και προκειμένου να υλοποιηθεί η αρχή της ισότητας χρειάζεται στο δικαϊκό επίπεδο να βρουν έκφραση και να αποκτήσουν υπόσταση καινούργιες μορφές εγκλημάτων, ώστε να αντιμετωπιστούν ανάλογα οι μέχρι τώρα αορατοποιημένες, αγνοημένες/ αποσιωπημένες εμπειρίες βίας και αδικίας, διότι, διαφορετικά, **διατηρείται μια διάκριση λόγω φύλου** στην αρχή της **ισότητας** δικαιοσύνης για όλους/ες.

4) Άφησα για το τέλος το θέμα της «απλώς συμβολικής» σημασίας που θα είχε η νομική αναγνώριση της γυναικοκτονίας. Η μη αναγνώριση του γεγονότος ότι υπάρχει μια μορφή (η απώτατη) έμφυλης βίας κατά των γυναικών που αποκαλείται νομικά γυναικοκτονία και η μη αναγνώριση του γεγονότος

ότι η μη ονοματισμένη νομικά ύπαρξή της συντελεί στη δυνατότητα διαιώνισης του καθεστώτος φόβου και υποταγής, των γυναικών-και όσων θα βίωναν αυτήν τη βία από τη θέση του γυναικείου υποκειμένου- **στους φορείς αυτής της βίας, συνιστά μια παραβίαση της υποχρέωσης του Κράτους** για την εξάλειψη/ κατάργηση όλων των διακρίσεων λόγω φύλου. Η νομική αναγνώριση οφείλει να γίνει για λόγους ισότητας φύλου και επειδή, για να θυμηθούμε και τη ρήση της Σιμόν ντε Μποβουάρ «**το να ονοματίζει κανείς, σημαίνει να αποκαλύπτει και το να αποκαλύπτει σημαίνει πως ήδη δρα**».